

BESTSELER

vydavateľstvo

OTROKYŇA ZUZANA BILAVSKÁ

lásky

MILUJE, KEĎ ROZKOŠ PRICHÁDZA CEZ BOLEŠŤ

OTROKYŇA

ZUZANA BILAVSKÁ

lásky

Zuzana Bilavská

Otrokyňa láska

Copyright © by zuzana Bilavská

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-6-5

Prológ

Rok 1991

„No konečne, kde toľko trčíš?“

Štíhla blondína so zelenými očami netrepežlivo podupkávala pred vchodom svojho domu. „Myslela som, že si na mňa úplne zabudol,“ vytýkala mu so zdvihnutým obočím.

Sadla si k nemu na zadné sedadlo taxíka a spoločne sa odviezli na letisko. Ešte nikdy neletela lietadlom.

„Ďakujem, že ma berieš so sebou. Neviem, čo by som tu naďalej bez teba robila.“

„Som rád, že si to po tom všetkom uvedomuješ.“ Kývol hlavou smerom k nej, no myslel na monokel pod okom, ktorý sa jej hojil už takmer dva týždne.

„Teraz mi už neublíži. Je predsa vo väzení, kam aj patrí, a to iba vďaka tebe,“ vyslovila úprimne a s týmito slovami mu prikryla ruku dlaňou. Trochu sa jej triasla.

„A posedel by si tam ešte dlhšie, keby si nebola zbabelá. To, že som mu nechal jeho špinavý biznis, poslal ho do basy a odlúčil od teba, prospeje mnohým ľuďom. A ty už naňho prestaň myslieť. Nechápem, prečo máš pre neho stále slabosť.“

„Keď odtiaľ vyjde a zistí, že som odišla s tebou, pôjde po nás. Nebude preňho ťažké nájsť si ma.“

Nemo prikývol, ale nebál sa. Kedysi mal toto dievča veľmi rád.

Radšej, ako dnes. To ona si jeho náklonnosť nikdy nezaslúžila. Bolo to už dávno. Dnes jej bez okolkov na otázku, čo by bez neho robila, dokázal odpovedať: „Bola by si stále to problémové dievča, ktoré lieta z jedného maléru do druhého.“

„Nemysli si, že v Bratislave pôjde všetko po starom. Vieš, čo to znamená?“ uisťoval sa odhodlane, lebo sa potreboval presvedčiť, že jeho slová berie vážne. Chcel niečo dosiahnuť a nepotreboval na to žiadny prívěsok. Cítil sa mladý, silný a mal v sebe potenciál, ktorý chcel využiť.

Nič však nešlo tak, ako si predstavoval. Pracoval na stavbách, kde tvrdo drel. Chcel ušetriť čo najviac peňazí a postupne sa vydať svojou vlastnou cestou. Ako sa neskôr ukázalo, bola to stále ona, problémová kamarátka, ktorá ho zatiahla do tmy, a on nazrel do samotného pekla.

„Musím ti niečo povedať,“ postavila sa pred neho v jeden sychravý chladný večer. Zdvihol k nej hlavu. Ten tón hlasu už veľmi dobre poznal. Zaváňal problémom a nemal na to náladu. Bol unavený po ďalšej šichte na stavbe a okrem toho začínal túžiť. Jeho túžby silneli.

Keď si jedného večera natiahol nohy na posteľ, ktorá pod každým jeho pohybom zavrzgala, zavrel veľké modré oči a reálny svet sa dal na ústup. Videl dievča. Pri prvých predstavách, ako ju trápi a spôsobuje jej bolesť, zostal trochu vystrašený. Stalo sa mu to už veľakrát, no nerozumel tomu. Vedel iba to, že dievčatám na trápenie sa hovorí subinky. Neznáme slovo, o ktorom často čítaval v časopisoch. Krátko nato však objavil aj svoju nežnú stránku. Dlhو premýšľal, ako svoje dve tváre spojiť do jednej. Keď už mal svoju hádanku takmer rozlúštenú, prerušila ho kamarátka a vrátila ho späť do reálneho sveta, ktorý nemal až tak veľmi rád.

Postavila sa priamo pred neho, odhalila si kabát a ruky založila

v bok. Pred očami sa mu naskytol pohľad na jej vyčnievajúce brucho. Nemal ani len tušenia... Až doteraz to veľmi dobre skrývala.

„Si nabúchaná?!“ spýtal sa a zreval na ňu zároveň. Nemohol uveriť tomu, čo mu práve vytŕčalo priamo pod nosom.

„No, áno.“

„Ako dlho?“

Rozhodla sa odpovedať mu pravdivo, a tak iba ticho pípla: „Dlho, ešte doma.“

Celé mesiace sa trápila nad tým, ako mu povedať pravdu. Nebolo to ľahké. Pomohol jej predsa už z toľkých problémov. Vysekajú ju z dlhových, ktoré si narobila, keď si nevedomky kúpila predraženú trávu. Pomáhal jej najst' si prácu, keď ešte žili v Moskve. Bolo toho viac, ale až dnes ho skutočne šokovala.

„A nič si mi nepovedala? Ježiš!“ Tresol päst'ou do stola, keď sa konečne postavil na nohy. Toto bol naozaj veľký problém.

„Ja som nevedela, ako ti to mám povedať.“

„Máš iba osemnásť. Na decko nie si pripravená!“

„Ja viem! Ale neviem, čo mám robiť. A... práve... mi praskla plodová voda.“

Obaja spanikárili. On, lebo to nečakal, ona preto, že sa bála pôrodu a zodpovednosti, ktorá s dieťaťom prichádza.

„Musíme ísť do nemocnice!“ Zdvihol sa na odchod a chytil ju za lakeť, aby ho nasledovala.

„Nie! Nemôžem ísť do nemocnice,“ prosila ho. „Nie som poistená,“ dodala previnilo a sklonila hlavu.

„Neprihlásila si sa na úradoch, ako som ti prikázal?“

Pokrútila hlavou a chytila sa za brucho. Videl, čo sa deje. Dieťa sa pýtalo na svet a on tomu nemohol zabrániť.

„Pod', musíme ísť. Musíme to zvládnuť!“

Kontrakcie boli stále častejšie a ona ľutovala, že sa mu neprižala skôr. Od rána pociťovala bolesti v oblasti panvy, no aj tak nenašla to správne rozhodnutie. Teraz už naozaj rodila. Zdrapil ju za ruku a viedol do auta, ktoré zaparkoval na druhej strane cesty. Dalo sa tam dostať iba podchodom, ku ktorému ju ťahal stále rýchlejšim krokom. Stále mal však pocit, že idú veľmi pomaly. Každú chvíľu sa zastavili, aby sa mohla prikrčiť a v podrepe vyčkat', kým kontrakcia ustúpi. Chýbalo málo, aby sa dostali k autu, keď vtom sa oprela o chladný múr a zosypala sa na zem. Začala rodiť priamo tam a on naozaj panikáril.

„Doriti! Vstávaj!“ Snažil sa ju postaviť na nohy, ťahal ju za ruky, no márne. Nohy držala od seba a priamo tam, na ulici, uprostred hlbokej noci, porodila dieťaťko. Tmavým miestom sa prestali ozývať jej výkriky a nahradil ich plač, ktorý pripomínal zlý sen. Nočnú moru, v ktorej musel rýchlo konať. Bežal do auta, vzal deku a zabalil do nej novorodenca. Nerozmýšľal nad tým, čo robí. Dúfal, že sa ráno zobudí a všetko, čo sa odohralo počas tejto čiernej hodinky, sa rozplynie do nového dňa.

„Vráť sa domov! Zvládneš to?“ prikázal jej.

Stále bol veľmi vystrašený. Jeho kamarátka práve porodila dcéru, a on si za celé predošlé mesiace ani nevšimol, že je tehotná. Vždy bola veľmi chudá a do práce chodila každý deň. Prikývla na jeho otázku a vstala. Išla veľmi ťažko, telo ju bolelo, bolo jej zima, no nechcela ho sklamať ešte aj teraz. Musela sa dostať do bytu, aj keby ju to malo stáť posledné sily.

Medzitým dupol na plyn a namieril si to do najbližšej nemocnice, ktorú poznal. Vyšiel na kopec a zaparkoval v tme, nie však príliš ďaleko od vchodu. Chvíľu sedel a premýšľal. Bolo jasné, čo musí urobiť. Pozrel sa na dieťa, ktoré ležalo na sedadle ved-

ľa neho. Dievčatko zabalené v hrubej sivej deke bolo ticho. Na chvíľu sa bál, či vôbec ešte žije. Položil dľaň na drobné teličko. Hruď sa jej zdvihla a pod kožuou pocítil slabý tlkot nevinného srdiečka. Chcelo sa mu plakať. Chcelo sa mu nadávať od zúrivosti a potom medzi slzami mal zase chuť niekoho zabiť. Musel sa premôcť. Zhlboka sa nadýchol, zatlačil slzy a vystúpil z auta. Hlavu zdvihol hore k oblohe a potichu sa pomodlil.

Prosím, Bože, nech to všetko dobre dopadne. Odpusť mi, no nemám na výber.

V tej chvíli bol rád, že dieťa v jeho rukách spalo. Modlil sa stále dokola za to, aby prežila. Modlil sa, aby si nikdy tento deň nepamätal on, ani táto malinká.

Všade naokolo bolo ticho. Zdalo sa, že nemocnica prežíva pokojnú noc bez sirén a zbytočných úrazov. Namieril si to smerom, ktorým tabuľa ukazovala na oddelenie pôrodnice. Chvíľu zaváhal, no nie, nemohol si ju vziať k sebe. Skúsil, či sú dvere odomknuté, že by ju radšej nechal vo vnútri. Uľavilo sa mu. Vošiel dnu a malé dieťa položil na lavicu pod oknom. Bola osvetlená jasným svitom mesiaca. Vzápätí vybehol von a už sa viac za sebou neobzrel.

Keď sa vrátil do garsónky, jeho kamarátka spala. Prebrala sa na buchnutie dverí.

„Kam si ju dal? Čo si s ňou urobil?“

Položil jej vlastnú otázku: „Kto ťa nabúchal? Bol to on?“

„To teraz predsa nie je dôležité.“ Zdráhala sa vysloviť TO meno, aj keď on ho už dávno tušil.

„Chcem to vedieť!“ Jeho hlas znel nepríčetne a v očiach mal zlosť. Dievča sa začínalo báť.

„Stalo sa to ešte doma. No zistila som to až tu. Nevedela som, čo mám robiť. Bála som sa, že ma posadíš na prvé lietadlo a pošleš domov. A ja sa nechcem vrátiť do Ruska!“

„Myslíš iba na seba! Nemáš ani potuchy, čo sa práve udialo! Uvedomuješ si to vôbec? Spáchali sme zločin!“

„Čo si s ňou urobil?“ V hlave sa jej premietali najhoršie scenáre z brutálnych filmov, ktoré videla v miestnom kine.

„Odniesol som ju do nemocnice. Môžem iba dúfať, že ma nikto nevidel, a že nikto nebude pátrať po tom, odkiaľ sa tam vzala.“

„Je v nemocnici?“

„Áno.“

Zdalo sa, že jej odľahlo, hoci na to nemala žiadne právo.

„Ďakujem!“ vydýchla si a z posledných síl sa mu hodila okolo krku. Nedbala na bolesť, bolo jej jedno, že je hladná, smädná a unavená. Stískala svojho kamaráta a chcela, aby to bolo poslednýkrát, čo mu ublížila. Pravdu o otcovi svojho bábätka však nedokázala oddialiť.

Uplynul týždeň. Ani jeden z nich neprehovoril o tom, čo sa stalo. Chodil do práce a po niekoľkých dňoch sa tam vrátila aj jeho spolupáchateľka, príčina všetkých problémov, do ktorých sa dostali.

Dievča si začínalo klásť otázky, plakalo z ľútosti a premáhali ju výčitky svedomia. Tie však sužovali obidvoch. Spýtoval sa, čo sa stalo po tom, ako odišiel z miesta činu. Našiel niekto to dievčatko zabalené v jeho deke? Žije ešte? Môže niekto tú deku nejakým spôsobom identifikovať? Zanechal stopy, ktoré môžu políciu, alebo hocikoho iného, priviesť až k nemu? Dost' o tom pochyboval, ale človek nikdy nevie...

Rozhodol sa, že sa do nemocnice vráti. Bude sa tváriť, že ide o bežnú návštevu. Obliekol si svoje najlepšie šaty. Dal si záležať na tom, aby bol krajší než inokedy, a cestou kúpil kvety. Išiel autobusom, pre istotu, keby náhodou niekto spoznal auto, ktoré v tú noc parkovalo pred nemocnicou.

Zhlboka sa nadýchol a vošiel dnu. Boli návštevné hodiny, takže pôsobil celkom nenápadne. Prechádzal sa chodbami, oči mal na stopkách. Bolo veľmi pravdepodobné, že malé novorodeniatko nespozná, no už len to, že sa sem vrátil, mu spôsobovalo príjemný pocit na duši. Akési zadosťučinenie. Nestačilo to, ale vedel, že vtedy v noci sa zachoval správne. Viac urobiť nemohol, a ak aj áno, nevedel čo.

Bábätiak tu nebolo veľa. Prešiel okolo nich. Niektoré boli zabalené v modrých, iné v ružových perinkách. Akosi intuitívne upútal jeho pozornosť muž, ktorý práve bral do náručia tú ružovú s bielou čipkou. Na chvíľu sa zastavil, pretože scéna ho dojala. Sledoval ženu, zrejme jeho manželku a matku bábätka, ako sa k nim skláňa a svojho muža bozká na líce. Rodina. Pocit, na ktorý už dávno zabudol.

„Hľadáte niekoho?“ vytrhla ho z myšlienok zdravotná sestra. Poskočil, ale nestratil rozvahu.

„Hľadal som jednu známú, ktorej sa narodilo dievčatko. Ale tak sa zdá, že som si pomýlil nemocnicu,“ odrecitoval svoju zámienku.

„Teraz tu nemáme veľa novorodencov. Tento týždeň, vlastne celý mesiac, bol celkom pokojný. Akoby sa všetci dali na nejaký protibábätkovský štrajk.“

Musel sa pousmiať. Sestra vedľa neho sa sťažovala na nedostatok detí ako na nejaký nedostupný tovar v samoobsluže.

„Okrem týchto nádherných detičiek si dnes prišli aj po tomto dievčatko. Predstavte si, našli ju na chodbe tejto pôrodnice! Aký škandál! Písali o tom aj v novinách!“ hovorila až príliš dôležito. Tak dôležito, akoby to bola ona, ktorá našla dieťa odložené na lavici v nemocnici.

„Kto sú tí ľudia?“ spýtal sa s predstieraným záujmom. Odpo-

ved' mu však bola jasná.

„Zoberú si ju domov a neskôr si ju osvoja aj po právnej stránke.“

Pocítil, ako mu padol kameň zo srdca. Vydýchol úľavou tak nahlas, že aj zdravotná sestra vedľa neho to musela počuť. Ešte raz sa ospravedlnil so slovami, že ide pohľadať správnu nemocnicu, a vyšiel do chladného popoludnia. Nikomu nikdy nepovedal o tajnej návšteve v nemocnici, ale tváre, ktoré sa šťastím rozplývali nad zachráneným, nevinným životom, si navždy poriadne vryl do svojej pamäti.

1.

POZNANIE

O dvadsaťtri rokov neskôr...

Stála pred svojím neoblomným mužom a snažila sa nabrať nové zásoby dychu, s ktorým už bola takmer v koncoch. Keď sa jej to napokon podarilo, vyšiel z nej príval nových nadávok.

„Si len obyčajný sviniar! Zbabelec, ktorý uteká! Všetkých si nás zradil! Čo tvoje sľuby? Čo tvoje zásady, a vôbec, čo tvoja rodina?“

Stál tam pevne prikovaný k zemi a vstrebával nenávisť, ktorá sršala z jeho zlomenej ženy.

„A čo ona?“ Ukázala smerom, ktorým sa nachádzala izba ich dvanásťročnej dcéry.

Neodpovedal.

„Nenávidím ťa!“ Znovu mu búšila do hrude a pár rán trafila aj do jeho navonok pokojnej tváre. Vtedy v ňom začala kypieť zlosť, hoci si po celý čas vravel, že sa bude ovládať. Alexander Petrovič ju zdrapil za zápästia tak silno, až jej tým spôsobil bolesť, lebo sa pred ním mierne prikrčila a skrivila tvár. Donútil ju pozrieť mu do ľadových očí. Uvidela v nich odraz svojej nešťastnej tváre, keď sa snažil upútať jej pozornosť. Paradoxne si však musela uvedomiť, že ich pohľady nikdy predtým neboli viac prepojené.

„Prestaň a dobre ma počúvaj! Naša dcéra bude šťastnejšia, keď

my dvaja nebudeme spolu, ver mi,“ povedal navonok pokojne, no vo vnútri to v ňom vrelo. Bol si istý svojimi slovami a dnes už nemohol cúvnuť späť. Už niekoľkokrát sa pokúsil o odchod, a vždy mu v tom zabránila. Dnes bude trvať na svojom.

„Ako to vôbec môžeš povedať nahlas?“ Rukou sa opierala o masívne operadlo jedálenskej stoličky. Bola to jej jediná opora, keď sa vymanila z jeho zovretia, a pomohla jej, aby sa vôbec udržala na nohách.

Za oknami začal padať dážď. Bola jar a počasie bolo premenlivé, rovnako ako nálada v tomto veľkom a chladnom byte. Toto obdobie Nataša nemala rada. Keď sa rozhodla odpútať od stoličky, aby mohla nasledovať meter deväťdesiat vysokú postavu svojho manžela, prstami si zašla do čiernych vlasov tak silno, až sa jej natiahla tvár. Pery sa jej od rozrušenia skrivilili a brada sa jej triasla. Ako môže byť taký pokojný? Nedáva na sebe poznať najmenší náznak ľútosti. Je to chodiaca hora ľadu a chladu. Rovnako ako počasie vonku. Rovnako ako krajina, z ktorej pochádza.

„Sme samá hádka, výčitky a nenávisť,“ povedal sucho.

„Necítim nenávisť. Ja ťa milujem. Napriek všetkému ťa stále chcem. Všetko som ti odpustila. Pre nič sa na teba nehnevám,“ volala zúfalo.

„Už dávno nie sme rodina.“

„Ale iba pre tvoje zvrhlé chůtky, pre nič iné,“ vyprskla na neho a dala si záležať, aby pocítil to opovrhnutie v jej obvinení. „Si nechutné prasa, ktoré chodí za kurvami. Myslíš si, že to nevidím? Myslíš si, že o ničom neviem?“

„Nikdy som za štetkami nechodil.“

„Prosím ťa! Váľáš sa v posteli s každou, ktorá je len trochu ochotná,“ hlas jej opäť preskočil o pár tónov nižšie. Bola na kon-

ci svojich síl. Jej milovaný manžel, vplyvný muž, jej rodina, ich krásna dcéra, nekonečné dovolenky a ilúzia šťastia sa mali čoskoro rozplynúť. Vždy vedela o jeho záletoch. Snažila sa v sebe zakrývať bolesť, potláčala hnev. V tichosti mu zas a znova odpúšťala a nahovárala si, že ho stále miluje. A teraz ho strácala.

Vedela o jeho chút'kach, nevšedných potrebách a nie práve bežných sexuálnych praktikách, v ktorých mu nedokázala vyhovieť. Dlho bola v šoku, keď jej v jeden krásny slnečný deň povedal: „Som dominantný muž.“

Nevedela, čo to znamená. Bol dominantný každým pórom na svojom tele, pracovitý, sebavedomý a dravý. Veci mal rád pod kontrolou a išiel si za svojimi cieľmi. To bolo všetko, čo o jeho dominancii vedela. Keď sa snažil, aby ho pochopila, ona sa mu vzdialila. Tvárila sa, že je všetko v poriadku, no pritom si nevedomovala, že to bol začiatok konca. Domov, ktorý pre nich vytvorila, opúšťal čoraz častejšie. Služobné cesty sa predlžovali a jeho návraty domov sa odďaľovali. Jej hotelový magnát z nej spravil osamelú ženu. Keď neodchádzal za prácou, cestoval so svojou hudobnou kapelou, ktorú s kamarátmi založili ešte pred niekoľkými rokmi. Radosť mohla nájsť len v jedinej osôbke. Bola ňou ich dcéra Baša.

Keď ju prvýkrát použila ako zbraň proti svojmu mužovi, mala desať rokov. Vtedy sa za to nenávidela, ale zdalo sa, že táto taktika zabrala. Zľakol sa a na pár mesiacov bol pokoj. Rovnako zbraňou oddialila jeho odchod aj druhýkrát. Myslela si, že má vyhrané. Skúsi to teda ešte raz.

„Chod'. Ale svoju dcéru už nikdy neuvidíš.“ Čakala na jeho reakciu. Bola prekvapená, keď aj po dlhom mlčaní iba stál, nohy mierne rozkročené a ruky zložené na hrudi. Krútil hlavou, ale

v modrých očiach sa mu zračila bolesť. Jeho mocná a dominantná povaha ho dnes nútila zostať chladným voči všetkým vyhrážkam. Dnes nepovolí.

„Ako vôbec môžeš hovoriť o láske? Tentoraz ti to nevyjde. Môžeš na mňa použiť všetky svoje vyhrážky, drahá, ale zbytočne to iba zhoršuješ.“

Myklo ňou smerom vzad. Toto bolo nové. Na svoju dcéru bol háklivý. Bol voči nej vždy až príliš ochranársky. Miloval ju celým srdcom, čo v nej občas vyvolávalo návaly žiarlivosti.

Prešiel cez honosne zariadenú jedáleň, v ktorej sa odohrávala celá dráma. V bare si nalial vodku do pravého krištáľu. Všetko v ich byte bolo pravé. Oblečenie, šperky, nábytok, drevo, keramika, obrazy, dekorácie, koberce. Všetko, okrem ich manželstva. Odpil si riadny dúšok a chvíľu ho podržal v ústach. Stál k nej chrbtom a zrak upieral na originál zavesený v pozlátenom ráme na bordovej stene. Presne ako ich životy – aj tie boli uväznené v tejto zlatej luxusnej kľietke. Prítomie v miestnosti a počasie vonku iba zdôrazňovali atmosféru, ktorá vládla v danom okamihu. Už viac nemohol dýchať.

„O dva dni odchádzam pracovne do Barcelony.“

„Zober nás so sebou, možno nám práve zmena prostredia pomôže.“

Mlčky pokrútil hlavou a opäť sa k nej otočil tvárou v tvár. „Keď sa vrátim, ubytujem sa vo svojom apartmáne v hoteli na nábreží,“ oznámil jej.

Už ju neľúbil. Pre všetku bolesť, ktorú si počas ich dlhoročného vzťahu spôsobili, vedel, že ani ona jeho. Milovala ilúziu rozprávkového sveta, do ktorého jej otvoril dvere. Veril, že jeho dlhšia neprítomnosť v tomto pekle, ktorým sa ich rozprávka po-

stupne stávala, im obom pomôže.

„Mám rozrobených niekoľko projektov. Za ten čas si uvedomíš, čo je lepšie nielen pre teba, pre nás, ale hlavne pre našu dcéru. Nebudem sa k tomu už viac vracat'. Chcem, aby si premýšľala s jasnou hlavou, a to môžeš iba vtedy, keď tu nebudem. Len tak prídeš na to, ako dať našej dcére bezbolestné dospievanie. Ona si nezaslúži, aby si ju stále používala proti mne.“

Dopil a pohár odložil na strieborný podnos na bare, tiež pravý. Po dlhom čase zatúžil po cigarete.

„Bastard,“ vyplula naňho jediné slovo opovrhnutia, ktoré jej v tej bolestivej chvíli prišlo na rozum.

„Nenávidíš ma. To je dobre. Môžeš ma neznášať, ak to tak bude pre teba ľahšie.“

„Ľahšie? Nič už nebude ľahšie! Povedz mi: ak by som ti niekedy dovolila, aby si so mnou robil to, čo s nimi, bolo by dnes niečo inak?“

„Nie.“

„A prečo? Mal by si ma predsa tam, kde chceš. Pred sebou, na kolenách, spôsoboval by si mi bolesť a preťahoval by si ma na všetky možné spôsoby!“

„Lebo už len to, ako o tom rozprávaš, nasvedčuje tomu, že by to pre teba bolo iba telesné.“

„A to nestačí?“

„Mne nie. Vieš, aká je vôbec podstata takých vzťahov?“

„Iste. Už si mi to hovoril. Poddanosť, poslušnosť a úcta. A čo tvoja úcta voči nám? Už vtedy, keď si si ma bral, si vedel, aká som. Tak čo, povedz, čo sa odvtedy zmenilo?“

„Miloval som ťa a myslel som si, že bez toho dokážem žiť. Mýlil som sa. Nikdy som ti však nechcel ublížiť.“

„Ale ublížil si mi. Tak čo sa teda stalo, že si neodišiel už vtedy? Prečo si zotrval tak dlho?“

„Zostala si tehotná a naša dcéra mi dávala vždy nové dôvody na to, aby som zostal.“

„Naozaj ti robí radosť, že ma takto trápiš?“

„Nie. Ver mi. Ale teraz je to nutné. Musíš to vidieť. My dvaja patríme od seba. Pre dobro všetkých,“ rozprával bez dychu a krčil pritom čelo, na ktorom sa mu tvorila hlboká vráska, ktorá podtrhovala vážnosť jeho slov.

Zrútila sa na zem a v záchvate plaču sa objímala rukami okolo pekného tela. Nechala svojho muža, aby ju naposledy objal. Vtedy si po prvý raz pripustila myšlienku, že nič netrvá večne.

Na druhom konci mesta Júlia Franková pozerala smutným pohľadom smaragdových očí do svojho počítača. V tom smutnom okamihu, keď túžobne sledovala videá na internete, potrebovala iba jedno. Potrebovala muža, ktorý ju kedysi ovládal, dokonale poznal jej túžby, nečakane vtrhol do jej života a obrátil ho hore nohami. Vyznával jej lásku cez bolesť, ktorú jej dával pocítiť na bledej a bezchybnej pokožke. Ona mu ďakovala za vzrušenie, šťastie a nespočetné množstvo orgazmov, ku ktorým ju priviedol. Všetky patrili iba jemu. Jej Blondiačikovi.

Verejne by sa k ničomu takému nepriznala, ale v hĺbke duše vedela o sebe všetko podstatné. Bola si vedomá toho, že vo svedení, kde milujem ťa nikto nevraví, sa láska vyznáva iným spôsobom. Začína sa s povesťou, zapečatuje sa súhlasom, prechádza cez trestanie a bolesť. Napokon sa končí v nekonečnej krajine rozkoše, do ktorej je schopná upadnúť, keď sa naozaj odovzdá.

Blondiačik to s ňou vedel, ale to sa zdalo byť už veľmi dávno. Teraz bol preč...

Bude ešte niekedy vôbec schopná odovzdať sa nejakému mužovi s plnou dôverou? Nájde k sebe pána, ktorý, rovnako ako ju samotnú, nezlomí jej srdce? Nájde muža, ktorý sa dokáže ovládnuť len kvôli nej, pretože v hre je jej zdravie, jej srdce, jej city a jej dôvera? Nájde ešte niekoho, kto jej dovolí schúliť sa k svojim nohám po tom, čo pre neho tak veľmi trpela? Nepoznala odpovede na svoje otázky, poznala však odpovede na videá, ktoré práve teraz sledovala. Spútanú bezmocnosť striedala živočíšna rozkoš. Mánia bolesti sa prelínala s nehou a vášňou. Júlia vedela, že je ešte priskoro, no jedným si bola istá. Znovu túžila pripútať sa k mužovi, ktorý by ju nazýval svojou otrokyňou lásky.

Z hlbokého snívania ju prebralo zvonenie mobilného telefónu. Bol to doktor Litavský, ktorý jej volal z nemocnice, kde sa práve liečil jej brat Damián Frank. Bojoval s leukémiou a jeho zdravotný stav sa zhoršil. Júlia žiadnym diagnózam príliš nerozumela. Hoci vždy dávala pozor, čo doktori hovoria, zakaždým mala pocit, že sa stráca na stránkach medicínskej encyklopédie. Vyrozumela len toľko, že jej brat je na tom naozaj zle. Ak sa nestane zázrak, zomrie. Vedela, že ako príbuzná by mohla byť vhodným darcom a zdravotný stav jej brata by sa zlepšil, alebo by sa celkom uzdravil. Neváhala a bez jediného slova sa podrobila všetkým potrebným testom. A čakala...

Po krátkom rozhovore s doktorom Litavským uháňala vo svojom čiernom Mini do nemocnice. Zaparkovala na prvom voľnom parkovacom mieste bez toho, aby sa uistila, či vôbec zamkla. Rýchlym krokom, priam klusom, si to mierila priamo na oddelenie. Rozhliadla sa po prázdnej čakárni a prešla niekoľkými tichými uličkami.

„Slečna Franková,“ ozval sa hlboký hlas nad ňou. Zdvihla oči a uvidela známu tvár. Doktor na ňu upieral tak trochu súcitný pohľad. Bol priateľský, alebo sa o to aspoň snažil.

„Ako sa má?“

Doktor si odkašľal do zovretej päste, akoby potreboval priestor na nájdenie tých správnych slov.

„Vlastne by som vám chcel povedať niečo ohľadom testov, ktoré sme nedávno robili.“

„Máte výsledky? Prečo ste mi hneď nezavolali?“ Bola plná otázok a nedočkavý pohľad upierala na vysokú postavu pred sebou.

„Je mi ľúto, Júlia, ale nie ste vhodným darcom pre vášho brata.“

„Prečo? Prečo nie? Sme predsa príbuzní. Sme rodina. Kto iný by bol vhodnejší? Som mladá a vraveli ste, že som zdravá, tak prečo?“ Júlia ho zaplavila morom otázok, ktoré nemali konca kraja a existovala na ne iba jedna odpoveď. Verdikt, ktorý prišiel nečakane ako blesk z jasného neba.

„Viete, niekedy sa ani medzi príbuznými nemusí nájsť vhodný darca krvotvorných buniek.“

„Cítim, že to nie je všetko. Všetok, doktor?“ tlačila na neho, aby jej povedal aj to, čo sa skrývalo za tým neviditeľným ale.

„Veľmi ťažko sa mi to hovorí, Júlia.“

„Doktor, veľmi ma napínate a myslím, že už to viac neznesiem,“ prosila, aby jej uľavil.

„Nuž, Júlia, pravda je taká, že vy nie ste Damiánova vlastná sestra.“

„Tomu nerozumiem.“ Nechápavo krútila hlavou a na doktora gúľala veľkými očami.

„Je mi naozaj ľúto, že to musíte počuť práve odo mňa.“

„Chcete mi povedať, že Damián je adoptovaný?“ Vedela, že

sa to stáva. Pár si adoptuje dieťa, pretože si myslí, že nikdy svoje vlastné deti mať nebude. Keď to najmenej čakajú, neskôr sa to zmení. Júlia si predstavovala, že aj ona je takým neočakávaným dieťaťom pre svojich rodičov, keďže Damián bol od nej starší.

„Vlastne chcem povedať, že to vy.“

Pod Júliiným svetom sa zatriasla stolička. Pevná zem pod nohami sa menila na horúce bahno, do ktorého sa začínala noriť. Posadila sa a snažila sa vstrebať pravdu, ktorú sa práve dozvedela.

„Kde si bola?“ zastavil ju neskôr hlas jej matky, keď zamyslená prechádzala kuchyňou.

Jej panovačná povaha sa najskôr vzoprela, ale potom odpovedala: „Bola som v nemocnici pozrieť Damiána.“

„Skutočne? Museli sme sa tesne minúť, pretože aj ja idem z nemocnice,“ povedala jej akoby nič.

Júlia začínala byť nahnevaná. Ako vôbec môže byť taká pokojná, pozerat' sa jej do očí a ukrývať pred ňou pravdu? Vedela už, že Júlia vie? Rozprávala sa jej mama s doktorom a povedal jej o testoch, ktoré si dala urobiť?

„Bola som v meste, v apartmáne, pozrieť sa, či je všetko v poriadku. Zdržala som sa tam a potom mi zavolať doktor Litavský.“

Alica odložila svoju prácu a pohľad uprela na svoju dcéru. „Aký mal dôvod, aby ti volal?“

„Neviem, ale ty by si mi o tom mohla povedať niečo viac.“

Mama začínala tušiť. Nebola si však istá, preto so svojou dcérou ešte chvíľu hrala hru – tvárim sa, že o ničom neviem.

„Musíš by konkrétnejšia, zlatko. Ničomu, čo vravíš, nerozumiem.“

„No tak!“ Júlii došla trpezlivosť. „Bože, mama! Som adoptovaná, a ani jednému z vás nikdy nenapadlo povedať mi pravdu!“

Slzy jej začali padať po bledej tvári a ona ich už ani nepočítala. Od minulého roka ich bolo toľko, že sa sama čudovala, odkiaľ sa v nej ešte berú. Myslela si, že pre Blondiačika vyplakala všetko, čo sa dalo, a že ostatné trápenie sa už akosi poddá, možno ju dokonca urobí silnejšou. Mýlila sa. Bola stále slabšia a slabšia. Keby tu tak mala Jeho. Mohol by ju zobrať do náručia, poláskať ju po vlasoch, vystaviť ju nebezpečenstvu a neskôr ju odmeniť nekonečne dlhým milovaním iba preto, že pre neho tak odolne trpela. Jeho neprítomnosť však iba znásobovala jej bolesť a pocit samoty. Tak veľmi jej chýbal.

„Júlia...“ Okrem pohľadu, v ktorom bola ukrytá pravda, sa na viac slov nezmohla. Jej dcéra pátrala v tých hnedých očiach a prvýkrát v živote si uvedomila, že sú iné ako tie jej, smaragdové.

„Prečo, mama? Prečo ste mi to nepovedali? Prečo som sa to musela dozvedieť práve takto?!“

„Nechcela som, aby si sa to vôbec niekedy v živote musela dozvedieť.“

„Ale prečo?“

„Si naša dcéra. Na tom sa predsa nikdy nič nemôže zmeniť,“ zdôrazňovala so strachom v hlase. Bála sa, kam až tento rozhovor môže viesť. Nechcela, aby sa Júlia rozhodla pátrať po svojej minulosti.

„Lenže mne teraz celý môj život pripadá ako veľká lož. Je to omnoho horšie,“ vzlykala.

„Horšie ako smrť?“ Matkine oči náhle uschli. Dochádzalo jej, že možno stratí obidve svoje deti.

„Prepáč, ale som tak strašne nahnevaná, mama! Ani neviem, ako ťa mám volať! Si moja mama? Alebo si proste iba Alica, žena, ktorá túžila po dievčatku?“

„Veľmi mi krivdíš, dcérka. Ak by si bola schopná sa len trochu upokojiť, rada ti poviem celú pravdu. Ale nie takto!“ Opäť sa otočila smerom k sporáku a vrátila sa k činnosti, ktorú Júlia od detstva nenávidela. Neznášala, keď ju nútili k domácim prácam, pretože raz, keď sa vydá, bude musieť toto všetko sama ovládať. Pohrdala tým, aby bola slúžkou v domácnosti. Lákal ju pocit byť poslušnou iba mužovi, ktorý ju za to náležite odmení.

Medzitým sa aj jej otec, Martin Frank, vrátil domov.

„Prečo tu sedíte tak potichu?“ Každý vtisol bozk na líce a kufriek položil na mramorovú dosku, o ktorú si Júlia opierala lakte.

„Nie sme potichu. Čakám, ako mi mama vysvetlí, že nie som vaša.“

Otcovi zamrzol úsmev na tvári. Pohľad hodil na svoju manželku, ktorá len nemožne pokrčila ramenami. Bolo to šokujúce privítanie, ktoré musel rýchlo spracovať.

„Všetko má svoje vysvetlenie.“ Zdalo sa, že ani nie je prekvapený. Uvoľnil si kravatu a prisadol si k nej.

„To verím. Ale teraz ja nemôžem veriť vám.“ Zdvihla sa z barej stoličky na odchod.

„Kam ideš?“ opýtali sa jej jednohlasne. Rozhovor sa ešte neskočil a oni svoju dcéru poznali. Vždy zotrvala až do konca. Bola to jej silná stránka.

„Vraciam sa do bytu v meste. Prídu moje spolubývajúce, tak si chcem vychutnať ešte pár dní pre seba.“

„Neodchádzaj nahnevaná,“ prosila mama.

„Nie som nahnevaná, len chcem byť teraz sama.“

„Ale povedala si...“

„Povedala som, že viem pravdu. Je mi fuk, čo vás k tomu viedlo. Ale iba nateraz. Potrebujem sa sústrediť na školu,“ zvyšovala hlas.

„Nerozprávaj sa takto so svojou matkou,“ karhal ju otec. Stál tam, vzpriamený po boku svojej manželky, no vo vnútri ho trhlo na kusy. Pravda, ktorú jej mali povedať už dávno, sama vyšla najavo a mala omnoho horšie následky.

„Mrzí ma to.“

Odišla a bolo to kruté. Uvedomovala si, že možno zašla príďaleko, no napriek tomu sa neotočila späť. Nasadla do svojho čierneho Mini a o necelú hodinu už ležala na svojej posteli v apartmáne, kde trávila študentské roky na vysokej. Do istého okamihu to boli pekné roky...

2.

VŠETKO, ČO CHCEM

Kapela dohrala svoj posledný prídavok. Pesnička Pod hviezdami prehlušila dav v bare pred polnocou a menila jeho atmosféru. Alexander Petrovič sedel na vysokej stoličke a o kolená si opieral tmavohnedú gitaru. Dlhé prsty sa prirodzene pohrávali s dokonale naladenými strunami. Spieval bolestivú pieseň neznámemu dievčaťu, ktoré túžil stretnúť. Stále však neprichádzala...

Tá pravá, tá, ktorá by dokázala tancovať s diablom, ktorého nosil v sebe. Modrý a tak veľmi hlboký pohľad, plný bolesti, upriamil do hľadiska, ktoré stíchlo. Mal pocit, akoby ho ovládal, keď prítmnie v miestnosti rozžiarili malé svetielka zapaľovačov a sviečok na drevených stolíkoch, nepravidelne rozmiestnených v útulnom bare na Hlavnom námestí.

Všetko, čo chcem, je narušiť to ticho nevinné, ktorým sa Boh na teba pozerá. Odchádzaš do krajiny bez mena, hľadám ju na mape, márne, bolesť je dozretá. Stále zostávam v tom bode anonymnom stát' ako soľný stĺp. Len vietor ma ovieva. Vráť sa ku mne, princezná moja, pokľakni na kolená, veď práve o tom sa tu teraz spieva.

S ďalšími slovami privrel viečka, aby mohol precítiť melódiu, ktorá sa miešala s vôňou piva a sviečok zahalených do dymu ci-

gár. Niekde v tejto zmesi sa mu zazdalo, že vidí dievča. Sedela so skupinkou ľudí a bradu si podopierala dlaňou. Dlhé plavé vlasy jej padali na ramená a hlavou pohybovala zboka nabok do rytmu jeho pomalej piesne. Prižmúril oči. Chcel zabrániť dymu, aby jej úplne zahalil tvár osvetlenú žltým, blikajúcim svetielkom. Páčila sa mu myšlienka, že jej pohyby ladia s jeho hlasom. Zatúžil jej vyčariť úsmev na tvári, a tak sa na ňu sám usmial.

Pieseň sa skončila a s jej posledným veršom zmizla aj pekná tvár dievčaťa. Napriek neutíchajúcemu potlesku nastal čas upratať pódium.

„Dnes ste boli výborní. Nevieam, ale zdalo sa mi, že si nejaký nostalgický. Čo je ti?“

Stála mu za chrbtom, keď sa naťahoval za káblom pohodeným na zemi, a zapalaovala si cigaretu.

Sylvia.

Žena v jeho veku, dávna kamarátka, čo sa snažila upútať jeho pozornosť a rozptýliť hnev, ktorý si na nej len nedávno vybil. Sklamala ho, lebo v ostatnom čase mu bolo veľmi ťažké vyhovieť a ich cesty sa čoraz častejšie rozchádzali opačným smerom.

Vzpriamril sa k nej. Nebola tou pravou, ktorú chcel dnes vidieť. Hudba v miestnosti sa stlmila a znela niekde na pozadí hlasov, ktoré sa medzi sebou bavili, pili a fajčili, akoby už boli zabudli, že ešte pred chvíľou mu tlieskali.

Pohlľadom tápal po miestnosti. Hľadal to dievča. Nevedel, prečo ho tak veľmi upútala. Veď ju ani poriadne nevidel. Nebol si dokonca istý, či by ju spoznal, keby okolo nej prechádzal námestím. Nebola tam. Cítil sa sám. Rýchlo si zbalil veci a vyšiel z baru.

„Prečo si taký mrzutý?“ Sylvia mu nestačila krokom, keď si to mieril k svojmu autu.

„Nemusíme sa o tom baviť práve teraz, ale ako chceš. Jasne som ti povedal, aké dievčatá chcem. A ty si mi privedla iba ďalšie z mnohých?“

„Prečo si vlastne nenájdeš nejakú sám?“ zvýšila na neho hlas. Mohla si to dovoliť. Bola jedinou ženou, ktorá sa Alexandra Petroviča nebála. Možno preto, že bola rovnako sebavedomá, krásna a výstredná. Vedela, že jej neublíži. Mal na to už veľa príležitostí. Bohužiaľ, Alexander Petrovič mal pravdu. Kvalitná subinka dnes bola väčšou vzácnosťou ako samotný archeologický nález. Bolo mnoho dievčat, ktorých mohol zopárkrát plesnúť po zadku pevnou rukou, ale žiadna z nich nenachádzala rozkoš v bolesti, ktorú rozdával a potreboval spôsobovať. Všetky iba predstierali.

Bolo to už dávno, čo sa mohol pýšiť malou a poslušnou otrokyňou. Často na ňu myslel, aj na jej chorobu, ktorú pred ním tajila. Nikdy sa nedozvedel, prečo to urobila.

Spomínal si, ako stretol Sylviu. Poznali sa ešte ako deti. Dnes bola majiteľkou agentúry s dievčatami, ktoré dokázali zahrať čokoľvek. Perverznú milenku? Áno. Poslušnú manželku? Áno. Oddanú priateľku? Samozrejme. Boli to profesionálky. Mnohé to robili pre prachy, pretože ich potrebovali na štúdium, iné to robili jednoducho iba... pre prachy. Stále to však iba hrali. Väčšinou preto, lebo bol bohatý. Peniaze hýbali svetom a v jeho svete dokázali pohnúť aj ženským libidom. Nehľadal manželku a na romantiku nemal čas. Okrem toho, že dôvodov na jeho rozvod, ktorý ho čakal, bolo viac než dost, jeho dominantné potreby v ňom čoraz častejšie vyvolávali vnútorný nepokoj.

„Nie je jednoduché nájsť pre teba vhodné dievča.“

„Snaž sa viac.“

„Nie som žiadna kupliarka. Moje dievčatá sú hostesky. Profesi-

onálky. Nepotrebujem sa kvôli tebe dostať do problémov. Nie sú to žiadne prostitútky a už vôbec neslúžia na sex!“ Buchla ho do ramena, keď sa blížili k jeho autu.

„Oficiálne to chápem. Neoficiálne si spomínam, že občas to bolo inak. Vždy som ti pomohol z problémov a dnes mám problém ja. Vyrieš ho.“

„Existenčná kríza je niečo úplne iné. Ako to vôbec môžeš porovnávať s tvojím nespokojným egom?“

„Len pekne pohni tou svojou malou ritkou a posnaž sa.“ Tľapol ju po guľatom zadku a nastúpil do svojho auta.

Ako sa naťahoval za kľúčom v zapalovaní, jeho zrak upútala skupinka ľudí, ktorí práve vychádzali z baru, v ktorom práve dohrala posledná pieseň. Vtom ju znova uvidel. Bola to Ona. Stavil by sa o čokoľvek. Hoci jej predtým nevidel dobre do tváre, ten pocit bol nezameniteľný. Bola to Ona, opakoval si znova.

Zovreté prsty mu stuhli na volante a zrak zamrzol na útlej postavičke drobného dievčaťa. Mohol by vystúpiť a namieriť si to priamo k nej. Veril si dosť. Pozval by ju naspäť do baru, objednal jej pohár vína, uvoľnil mravy a zistil by, že sa v nej nemýli. Opäť si zopakoval – je to Ona. Zastavilo ho gesto chlapca vedľa nej, ktorý ju práve objal okolo ramien a ona jeho okolo pása. Vzdychol si. Nedá sa nič robiť. Ešte chvíľu za ňou krútil hlavou a myšlienkami sa vrátil k Sylvii. Tá žena mala šmrnc, mala guráž. Páčilo sa mu, že sa ho nebála. Istý druh vzdorovitosti ho rajcoval, ale nebola to tá, ktorú pred sebou videl v tej správnej pozícii. Nepodarilo sa mu to ani so svojou ženou. Dlhé hodiny sa jej snažil vysvetliť, v čom spočíva tajomstvo bolestivej lásky. Dnes už bol v štádiu, keď to úplne vzdal.

Namieril si to do svetiel veľkomesta, ktoré osvetľovali polo-

prázdné ulice. Vo vnútornom vrecku športového saka mu vibroval mobilný telefón, a to ho donútilo spomaliť.

„Pán Petrovič?“ ozvalo sa z nemocničnej recepcie.

„Pri telefóne, kto volá?“ Dych sa mu zrýchlil. Pomyslel na svoju dcéru.

„Ide o vašu manželku.“

Zagúľal očami. Premýšľal, čo si na neho zase vymyslela. Prečo proste nedokáže prijať fakt, že je koniec? Práve teraz sa však dozvedel, že sa pokúsila o samovraždu. Ležala vo vani plnej čerenej vody, ruky prehodené cez okraj. Jej dcéra stála vedľa a plakala. Bála sa, lebo mama neodpovedala na jej volanie.

„Doriti!“ zahrešil nahlas, keď zložil telefón. O pár hodín neskôr už sedel pri okraji postele, kde ležala jeho nešťastná manželka. Nemocnice neznášal. Pripomínali mu nočnú moru, ktorú si kedysi prešiel. Vtedy si prisahal, že už nikdy viac do žiadnej nevkročí. A dnes tu bol znova. Po pätnástich rokoch manželstva mu jeho žena dala dôvod, aby znovu okúsil, ako pália plamene pekla. Keď konečne otvorila oči, bol prvý, kto prehovoril: „Teraz si zašla prid'aleko.“

„Prepáč mi.“

„Nie. Toto si prehnala a dovolila si, aby to videla naša dcéra.“

Hlas sa snažil udržať v nízkom a tichom tóne, no hnev, ktorý cítil, v ňom poprieť nedokázal. Tlél v ňom hlboko, rovnako ako výčitky svedomia, ktoré sa drali na povrch, keď si myslel, že ich v tejto nemocnici už dávno pochoval.

„Ďalej,“ odpovedala na klopanie svojej spolubývajúcej bez toho, aby zrak spustila zo svojho obrazu v zrkadle. Miriam vošla

práve vo chvíli, keď sa Júlia snažila urobiť poriadok so svojimi dlhými vlasmi.

„Máš telefón,“ pošepla a podávala jej slúchadlo telefónu pevnej linky. Jej otec nástojil na tom, že pevná linka zostane zavedená. Keby niečo...

„Kto je to?“ spýtala sa bez toho, aby odvrátila zrak od svojho výzoru, s ktorým dnes nebola spokojná.

„On. Blondiak.“

„Nechcem s ním hovoriť,“ odvrkla a pozrela na ňu pohľadom zelených očí, ktorý prosil, aby pre ňu klamala.

„Práve odišla, ale poviem jej, že si volal, keď sa vráti.“ Aká odpoveď zaznela na druhom konci linky, nepočula.

„Júlia,“ podišla k nej Miriam a drobnú dlaň jej položila na rameno. Priateľské gesto jej vohnalo slzy do očí a uvoľnilo emócie, ktoré sa už viac ako rok snažila rozlúštiť. Vyvolávali v nej spomienky a bránili jej sústrediť sa, jesť, piť a spať, vyrušovali ju pri štúdiu.

„Si v pohode?“

„Budem,“ odpovedala Júlia a v zrkadle sa usmiala na svoju priateľku.

„Tak čo myslíš?“ nadýchla sa a zmenila tému. „Ktoré sú lepšie na pracovný pohovor?“

„Je to iba firma tvojho otca. Čo na tom záleží? Nebuď z toho taká nervózna.“

„Ale pre mňa je to veľmi dôležité. Ak mi neporadiš ty, budem sa musieť spýtať Terezy.“

„Tie červené. Lepšie vyniknú na tvojej bledej pokožke,“ presviedčala ju Miriam, keď odchádzala z izby. Až keď úplne opustila miestnosť, Júlia naplno cítila, ako sa celá cheveje. Tento týž-

deň to bol už tretí telefonát, ktorý odmietla vziať. Posadila sa na posteľ a v spomienkach sa opäť preniesla do nezabudnuteľnej minulosti.

Zo začiatku sa jej vôbec nepáčil. Nebol príťažlivý, bol príliš vysoký a chudý. Do hlavného mesta prišiel na niekoľkotýždňovú služobnú cestu. Stretli sa na školení, kde robil prednášku. Počas tohto školenia sa postupne zoznamovali a Júlia každý deň využívala príležitosť podrobnejšie skúmať jeho nie príliš peknú tvár. Vtedy presne nevedela, čo ju k nemu stále priťahovalo. Aj keď sa jej veľmi nepáčil, zakaždým vyhľadávala jeho blízkosť v chodbách fakulty.

Skúmala vtedy hlboké vrásky okolo jeho modrých očí, v ktorých sa zračil akýsi smútok. Tvorili tak zvláštny kontrast s veselosťou, s akou ju v jedno mrazivé popoludnie pozval na čaj. Pred zimou, ktorá zachádzala pod kožu, sa ukryli v malej kaviarni cez cestu oproti univerzite. Pohrával sa so šálkou, z ktorej vystupovala para priamo k jeho tvári a tvorila pred ním clonu, ktorá ho robila ešte záhadnejším.

Ako si ho obzerala zvedavými očami, v ten deň neobyčajne mlčanlivého, musela si pripustiť, že za tých pár dní sa jej naozaj dostal pod kožu. Ako para ustupovala zo šálky a nápoje chladli, znovu jasne videla do jeho tváre. Zračili sa v nej tajomstvá, ktoré jej postupne začínal odhaľovať. Až kým sa nedostal k pointe vtedajšieho rozhovoru, mala dojem, že chodí okolo horúcej kaše. Vyjadroval sa opatrne, akoby sa bál, že by ju svojimi slovami mohol vydesiť. Zrazu však povedal niečo, na čo mu nedokázala odpovedať. Niečo, z čoho sa jej zakrútila hlava. Niečo, čo v nej spustilo prúd otázok a vodopád zvedavosti.

„Každý z nás potrebuje niekoho, kto by ovládol našu temnú

stránku,“ povedal vecne a odmlčal sa. Nato pozrel von oknom do neprívetivého počasia a dodal: „Nieкого, kto by ju pochopil a prijal. Bez predsudkov.“

Pohľad zamerl na jej zvedavé smaragdové oči. Boli doširoka otvorené a horeli. Horeli zvedavosťou a hlavne – túžbou. Bola dostatočne intuitívna na to, aby vedela, že on sám túži odhaliť jej viac zo svojich skrytých tajomstiev.

„Temnú stránku?“ spýtala sa tichým hláskom, akoby sa bála odpovede. To slovné spojenie ju priťahovalo nepredvídateľným spôsobom. Vedela o svojich túžbach už od čias, keď začínala spoznávať svoje telo a pociťovať prvé náznaky toho, čomu všetci hovorili vzrušenie. Nikdy ich však nevyslovila nahlas. Teraz sa však zdalo, že by mohla.

„A aká je tvoja temná stránka?“ šepala otázku a so zatajeným dychom čakala na odpoveď, neschopná viac koketovať a flirtovať o nevydarených vzťahoch, o ktorých sa ešte pred chvíľou rozprávali.

„Je rovnaká ako tvoja, len trochu iným smerom,“ rozprával naďalej záhadne, akoby sa práve chystal odhaliť jej najväčšie tajomstvo svojho života. Slová však volil opatrne. Báľ sa, aby ju nevystrašil tým, čo príde. Nechcel ju odohnať. Práve naopak. Chcel si ju pripútať.

Pokrútila hlavou. „Nerozumiem ti.“

„Obaja sme až príliš perverzní, Júlia,“ vyšlo z neho jedným dychom a dúfal, že sa nemýlil.

„Perverzní?“

„Ty si perverzná tým submisívnym spôsobom a ja som, naopak, dominantný muž.“

Nenahnevala sa na jeho slová. Prekvapilo ju to, ale bol to opak

všetkého, čo by cítil obyčajný človek. Pocítila zvláštnu úľavu, napriek tomu, že zostala zaskočená jeho úprimnosťou.

„Prečo si si tým taký istý? Ako vieš, že sa vo mne nemýliš?“

„Už niekoľko dní ťa pozorujem. A netvár sa,“ pousmial sa a pokračoval, „viem, že aj ty pozoruješ mňa. Trávime spolu veľa času a zblížili sme sa dostatočne na to, aby som si bol istý.“

Vytiahol peňaženku a vyrovnal účet. Podržal jej kabát a čakal, kým sa zabalí od hlavy po päty skôr, ako prejde popri jeho vysokej postave dverami priamo do štipľavej zimy. Kráčali nábrežím smerom k jej bytu. Odprevadil ju až k dverám a po tom, čo celou cestou mlčali, ho napokon pozvala dnu, ešte hlbšie do svojho súkromia. Prezrel si jej priestrannú izbu, dotýkal sa kníh uložených v masívnych bielych policiach a fotografií zasadených do farebných rámov, ktoré starostlivo rozmiestnila na parapetné dosky za zasneženými oknami. Všade zanechával svoje stopy, dotyk a vôňu. Júlia si uvedomovala, ako ďaleko ho vpustila. Ak raz zmizne ako sneh na jar, bude ju to bolieť.

Usadil sa na jej posteli a urobil si pohodlie z vankúšov, ktoré každé ráno poctivo naskladala na posteľ pod oknom. Dlhé nohy si prekrížil jednu cez druhú a ona sa posadila na opačný koniec posteľe. Chcela naňho dobre vidieť, lebo mala veľa otázok a potrebovala sledovať, ako sa pri každej odpovedi zatvári. Začala však prvá odhaľovať svoje vnútro a už bolo neskoro, aby sa mohla zastaviť.

„Viem o sebe už veľmi dávno, že mám rada silných a starších mužov. Myslíš si, že by to mohol byť príznak toho, že som submisívna, ako si povedal?“

„Iste. Je to veľmi dôležité. Ak si dievča ako ty vyberie nesprávneho muža, môže to mať katastrofálne následky.“

„Aké napríklad?“

„Ublížiš mu. To by však nebolo až také hrozné. Omnoho viac ublížiš sama sebe.“

„Ako?“

„Budeš sa snažiť prispôbiť svoj život tomu, čo nemáš v krvi.“

„A čo je to?“

„Všednosti vanilkového vzťahu. Povedz mi, riešila si niekedy tieto svoje pocity?“

„Nikdy som to detailne neriešila. Vždy som si myslela, že vzťah nefunguje, a tak sa jednoducho skončil.“

Zadíval sa na ňu uprene a dlho, kým vyslovil: „Tak možno bol najvyšší čas, aby sme sa stretli.“

„Možno,“ pošepla a zrak sklopila k vlnenej deke. Pohrávala sa s ňou a snažila sa čeliť napätiu, ktoré sa začínalo šíriť miestnosťou.

„Vždy som sa považovala za silnú ženu, vieš?“

„Ty si silná žena,“ zdôrazňoval každé jedno slovo, keď sa k nej nahol, aby ju upokojil dotykom teplej dlane. Slabiky sa ozývali do ticha. Byt bol prázdny. Boli tam iba oni dvaja so svojim spoločným tajomstvom, ktoré postupne odhaľovali. V prítomí skorého večera, takého typického pre zimné mesiace, so zatajeným dychom počúvala jeho hlas, ako prehovára do jej zmätenej duše.

„Vieš, submisívny človek je väčšinou silná osobnosť, ktorá k sebe potrebuje a hľadá niekoho ešte silnejšieho. Nikdy som nechcel povedať, že si slabá. Nepochybuj len preto, že sa cítiš byť pokornou a túžiš byť oddanou.“

„Myslela som si, že silné ženy mužov skôr zastrašujú.“

„Silná žena zastraší iba slabého muža, to si pamätaj,“ opäť zdôrazňoval každé slovo.

„Ty nie si slabý muž,“ poznamenala nesmelo.

Kútiky úst sa mu zdvihli do ďalšieho mierneho úsmevu. Pokrútil hlavou zľava doprava a opäť k nej naklonil tvár, tentoraz tak blízko, až cítila jeho zrýchlený dych.

„Chceš vedieť viac?“

Prikývla, lebo po dňoch strávených s ním sa konečne cítila byť kompletná. V izbe sa rozhostilo prílišné ticho. Júlia cítila, ako sa jej prsty triasli strachom, no telo sa jej napínalo vzrušením. Svoj pohľad vpíjala do jeho očí a snažila sa v nich nájsť to posledné presvedčenie. V prítomí zimného večera sa v jeho svetlých očiach rozjasnievalo. Túžil po nej tak veľmi, že zabúdal na okolitý svet. Obaja vedeli, že o chvíľu sa stane niečo, čo Júlii zmení život, a že on od nej dostane to, čo muži jeho typu len ťažko hľadajú.

„Neublížim ti,“ odpovedal na nevyslovenú otázku.

„Aj tak mám strach.“

„Musíš mi veriť. Toto nie je žiadna súťaž o dokonalosť.“

„Viem, musím ti veriť,“ opakovala po ňom. „Chceš sa predsa stať mojím pánom.“

„Aby som ťa mohol ovládnuť, objaviť a učiť tomu, čo tak nevyhnutne potrebuješ.“

„Chceš ma učiť poslušnosti?“

„A oddanosti. Chcem ťa učiť, ako byť iba moja.“

„A budeš ty iba môj?“ Napäto preglgla obrovskú guču v hrdle.

„Budem tvojím pánom, áno.“

„A čo sa stane, keď odídeš? Vrátiš sa domov a my nebudeme môcť byť spolu.“

„Je to predsa len kúsok. Netráp sa príliš budúcnosťou. Neponáhľaj sa.“

Premerala si jeho asymetrickú tvár. Pokoj prestupoval celým